РЕШЕНИЕ № 621 ОТ 30.05.2017 Г. НА СГС ПО В. Н. О. Х. Д. № 1753/2017 Г.

(докладчик Милен Михайлов)

Чл. 198, ал. 1 НК
Чл. 63, ал. 1, т. 3 НК
Чл. 26 НК
чл. 385 от НПК
чл. 390, ал. 2 от НПК

Изводите си за съдебното минало на подсъдимия съдът изгради въз основа на приложената по делото справка за съдимост, а за лошите му характеристични данни - въз основа на приложената по делото - справка - характеристика.

Неоснователни са възраженията на защитата относно допуснати на досъдебното производство съществени процесуални нарушения, свързани с квалификацията на разследващите полицаи. Действително по делото са налице доказателства, че тези разследващи полицаи са били сред определените за работа с непълнолетни, което е индиция, че те притежават и съответната квалификация и опит, макар и да не са представени категорични писмени доказателства в тази насока. Въпреки това за пълнота следва да се посочи, че дори такова нарушение да беше допуснато, то същото е неотстранимо, доколкото подсъдимият е навършил пълнолетие, поради което и връщането на делото на фазата на досъдебното производство се явява безпредметно. Нещо повече, едно такова нарушение не е рефлектирало върху правото на защита на подсъдимия, доколкото той е имал защитник, а действията с негово участие са само в рамките на необходимото за целите на наказателния процес.

С Присъда от 24.10.2016 г., постановена по НОХД № 23114/2014 г., СРС, НО, 94-ти състав е признал подсъдимия. за виновен, че е осъществил състава на по чл. 198, ал. 1 вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 вр. чл. 26, ал. 1 НК.

Срещу присъдата е постъпила жалба от служебния защитник на подсъдимия, който счита присъдата на СРС за неправилна, незаконосъобразна и несправедлива. Счита, че на досъдебното производство е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, а именно, че разследващият орган не е притежавал специална подготовка за работа с непълнолетни, както изисква чл. 385 от НПК. Сочи също така, че наложеното наказание е явно несправедливо.

Прокурорът счита, че СРС е обсъдил всички доказателства, относими към предмета на доказване по повдигнатото обвинение, което счита за доказано. Сочи, че независимо че

не са представени доказателства за специалната подготовка на служителите, определени за работа с непълнолетни, това не представлява съществено процесуално нарушение, доколкото делото е разгледано в съответствие с изискванията на чл. 390, ал. 2 от НПК, а подсъдимият е навършил пълнолетие. Счита, че видът и размерът на наложеното наказание отговарят на степента на обществена опасност на деянието и на дееца. Моли присъдата на СРС да бъде потвърдена в цялост като правилна и законосъобразна.

Съдът, като обсъди доводите в жалбите, както и изложените в съдебно заседание от страните, и след като провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намира следното:

Подсъдимият е българин, български граждани, с начално образование, неженен, осъждан. По отношение на него са прилагани възпитателни мерки от МКБППМН по чл. 13, ал. 1, т. 11 ЗБППМН - настаняване в социално-педагогически интернат.

На 1.07.2014г. в около 17:10 часа подсъдимият вървял зад свидетелката А., като в един момент я настигнал, натиснал я с двете си ръце по раменете и я повалил на земята, след което клекнал до нея и започнал да я хапе по дясното рамо и дясната й ръка, като с едната си ръка издърпал ланеца от врата ѝ, а с другата я скубел. През цялото време подсъдимият викал "Давай, синджира! Давай, синджира!", след което успял да скъса ланеца и избягал.

На 05.08.2014 г. в около 20:30 часа свидетелката М.И носела на врата си златен ланец, на който била закачена златна висулка във формата на сърце. Пред вратата на входа стоял и подсъдимият, който се преструвал, че звъни на звънец на таблото на входната врата. Свидетелката помислила, че подсъдимият идва на гости на някой от живущите във входа и му отворила вратата, като го поканила да влезе. В този момент подсъдимият се пресегнал към златната верижка на врата на свидетелката, дръпнал я, скъсал я, след което избягал.

Съгласно заключението на назначената в хода на досъдебното производство КСППЕ, макар и непълнолетен към датата на деянието, подсъдимият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, като при извършване на инкриминираното деяние не е действал при увлечение или лекомислие. Съгласно експертното заключение при подсъдимия е налице емоционална лабилност и интелигентност, която съответства на граничните стойности (преходни към леко изоставане), но същите не представляват психиатрична патология. Липсват обусловени от епилептичното заболяване еквиваленти на психиатрично разстройство.

Описаната по-горе фактическа обстановка правилно е била установена от първоинстанционния съд въз основа на събраните гласни и писмени доказателства и доказателствени средства.

Първата инстанция е извършила задълбочен анализ на доказателствата, изводите от който настоящият състав споделя напълно, поради което не намира за нужно да ги преповтаря.

Съдът правилно е кредитирал показанията на св. А., тъй като те кореспондират изцяло с писмените доказателства по делото, включително и със заключението на СМЕ. От същите се установяват всички елементи от обективната страна на деянието – времето, мястото и начинът на извършване на грабежа и неговото авторство.

Категорично се установява и авторството на това деяние, като автор на същото е именно подсъдимият. В тази връзка първата инстанция правилно е анализирала и кредитирала извършеното разпознаване, като, видно от съответния протокол, пострадалото лице сочи категорично името подсъдимия като извършител на деянието. Същата е посочила не само общите, но и конкретните белези, по които е разпознала подсъдимия. Настоящата инстанция преценява, че тази свидетелка е имала достатъчно време да види и запомни лицето, което я е нападнало. СРС правилно е съпоставил казаното от св. А. в първоначалния разпит и посочената от нея възраст от 28-30 години на нападателя, която съществено се различава от възрастта на подсъдимия, който е бил на 17 години към момента на извършване на деянието. Настоящият състав се съгласява с изводите на първата инстанция, че в тази си част свидетелката е разчитала изцяло на субективната си преценка, докато при извършеното разпознаване тя е имала възможност да види и прецени директно предявените й лица, при което без всякакво съмнение е посочила именно подсъдимия като автор на деянието. Ето защо СРС правилно е преценил обясненията, дадени от подсъдимия, в тяхното качество едновременно на средство за защита и на доказателствено средство, като не ги е кредитирал в частта, в която той отрича да е автор на грабежа. Съдът не е кредитирал и показанията на бащата на подсъдимия, доколкото същият е в пряка роднинска връзка с него и преразказва твърденията на сина си, а не възпроизвежда личните си възприятия. Допълнителна индиция за виновността на подсъдимия е и това, че двете деяния реално са станали до един и същ жилищен блок.

Правилно съдът е кредитирал и показанията на другото пострадало лице – св. М.И., като следва да се отбележи, че същите кореспондират и с обясненията на подсъдимия, който признава, че е извършил втория грабеж. Свидетелката категорично разпознава подсъдимия като лицето, което ѝ е отнело инкриминираната вещ, поради което и настоящата инстанция дава вяра на казаното от нея, като приема, че мястото, времето, начинът и авторството на деянието се доказват по несъмнен начин.

СРС е извършил самостоятелен анализ на дадените от подсъдимия обяснения, който се споделя от настоящата инстанция. СРС не е дал вяра на казаното от подсъдимия относно деянието, свързано със св. А., като е кредитирал същите по отношение на св. И., съображение за което бяха изложени и от настоящия състав по-горе.

СРС правилно е анализирал показанията на свидетелката В., като е отчел и близките им отношения с А., но правилно ги е кредитирал, тъй като същите кореспондират с показанията на свидетелката А., както и на заключението на изготвената КСППЕ.

Настоящият състав кредитира писмените доказателства и доказателствени средства, в това число и извършените в хода на досъдебното производство разпознавания, които съдът намери, че са извършени при спазване на всички изисквания на процесуалния закон.

Съдът кредитира и експертните заключения, доколкото същите са обективно и компетентно изготвени и отговарят на поставените въпроси. Настоящият състав няма основание да поставя под съмнение заключенията на вещите лица, доколкото същите кореспондират и с казаното от свидетелите, поради което и доводите на адв. С. в тази насока се явяват неоснователни.

Изводите си за съдебното минало на подсъдимия съдът изгради въз основа на приложената по делото справка за съдимост, а за лошите му характеристични данни - въз основа на приложената по делото - справка - характеристика.

Настоящият състав счита, че основните фактически констатации на СРС са правилно установени, изведени без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Неоснователни са и възраженията на защитата относно допуснати на досъдебното производство съществени процесуални нарушения, свързани с квалификацията на разследващите полицаи. Действително по делото са налице доказателства, че тези разследващи полицаи са били сред определените за работа с непълнолетни, което е индиция, че те притежават и съответната квалификация и опит, макар и да не са представени категорични писмени доказателства в тази насока. Въпреки това за пълнота следва да се посочи, че дори такова нарушение да беше допуснато, то същото е неотстранимо, доколкото подсъдимият е навършил пълнолетие, поради което и връщането на делото на фазата на досъдебното производство се явява безпредметно. Нещо повече, едно такова нарушение не е рефлектирало върху правото на защита на подсъдимия, доколкото той е имал защитник, а действията с негово участие са само в рамките на необходимото за целите на наказателния процес. Ето защо и настоящата инстанция споделя казаното от СРС в отговор на направените и пред първата инстанция възражения на защитата в тази насока.

Въз основа на правилно изяснената фактическа обстановка съдът е извел единствено възможния и правилен извод, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 198, ал. 1, вр. с чл. 63, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 26, ал. 1 НК.

В периода от 01.07.2014 г. до 05.08.2014 г. в условията на продължавано престъпление - с две деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също

престъпление, извършени през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото – подсъдимият отнел чужди движими вещи /златни накити с обща стойност 1150лв/ от владението на различни лица от женски пол с намерение противозаконно да ги присвои, като е употребил за това сила, както следва:

1. На 01.07.2014 г. около 17.10 часа, като непълнолетен, но като е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, е отнел чужда движима вещ - един брой златен ланец с тегло 12 грама от 14 карата на стойност 600.00 /шестстотин/ лева /50 лв. за 1 грам/, от владението на Ж.С.А. с намерение противозаконно да я присвои, като употребил за това сила - с двете си ръце натиснал пострадалата за дясното рамо и дясната ръка и с ръка отнел златния синджир от врата на А..

2. На 05.08.2014 г. около 20.30 часа на входната врата на вх. "В", като непълнолетен, но като е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, е отнел чужди движими вещи - един брой златен синджир с тегло 10 грама от 14 карата на стойност 500.00 /петстотин/ лева и 1 бр. златна висулка - сърце с тегло 1 грам от 14 карата /50 лв. за 1 грам/, от владението на М.М.И. с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила - издърпал златния синджир и златната висулка от врата на И..

С действията си подсъдимият е отнел чужди движими вещи, собственост на свидетелките А. и И., като е прекъснал упражняваната от двете фактическа власт върху собствените им вещи и е установил свое владение върху тях.

Налице е и съответното присвоително намерение, доколкото подсъдимият е избягал с отнетите от пострадалите лица вещи.

Подсъдимият И. е употребил сила, функционално подчинена на намерението му да прекъсне упражняваната от свидетелките фактическа власт върху вещите им - повалил е А. на земята, натиснал я в дясното рамо и дясната ръка и отнел златния ланец; издърпал златния синджир от врата на И. - и е от естество да прекъсне владението на пострадалите върху вещите и да установи фактическата власт на подсъдимия върху тях.

От субективна страна подсъдимият е действал при пряк умисъл по см. на чл. 11, ал. 2 НК като форма на вината - макар и непълнолетен към датата на деянието, той е съзнавал общественоопасния характер на деянието си, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и пряко е целял настъпването им. Същият е съзнавал, че двата златни ланеца не му принадлежат и че употребява сила, насочена към прекъсването на фактическата власт на пострадалите върху вещите и установяване на своя власт върху тях, но въпреки това е извършил деянието. Въпреки че към датата на деянието е бил непълнолетен, подсъдимият е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си.

Съдът намери, че са налице и предпоставките на чл. 26 НК, доколкото двете деяния осъществяват състав на едно и също престъпление - чл. 198, ал. 1 НК, извършени са през непродължителен период от време (през около един месец), при една и съща обстановка (двете деяния са извършени дори териториално на едно и също място) и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото.

По вида и размера на наказанието:

Настоящия състав счита, че СРС правилно е определил наказанието, като е отчел разпоредбата на чл. 198, ал. 1 НК според която за това деяние се предвижда налагане на наказание лишаване от свобода за срок от три до десет години. Доколкото подсъдимият е бил непълнолетен към датата на деянието, то съгласно чл. 63, ал. 1, т. 3 НК наказанието следва да се редуцира до три години лишаване от свобода.

При индивидуализация на наказателната отговорност на подсъдимия СРС правилно е преценил отегчаващите отговорността обстоятелства, в това число лошите характеристични данни на подсъдимия, факта, че се касае за две деяния, както и интензитета на употребената по отношение на св. А. сила.

Като смекчаващи отговорността обстоятелства и настоящият състав прецени тежкото материално и семейно положение на подсъдимия, както и изразеното от него самопризнание по отношение на деянието, извършено от него спрямо св. И.

Ето защо правилно съдът е преценил, че наказанието следва да бъде определено при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, като правилно е определил същото в размер на три години лишаване от свобода.

Правилно СРС е преценил, че са налице предпоставките на чл. 66, ал. 1 НК за отлагане ефективното изтърпяване на така наложеното наказание лишаване от свобода. Съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 1 НК, по отношение на лице, осъдено условно за престъпление, което то е извършило като непълнолетно, изпитателният срок е от една до три години. В случая, предвид тежестта на извършеното деяние, СРС правилно е отложил наказанието за срок от три години.